

Synagogue (nagy cikk számos képpel), *Synagogue the great* (Bacher), *Synod, Synod of Usha, Syria, Szegedin, Szerencsés* (Fortunatus Imre), *Tabernacles, Tables of the Law, Takkanah, Tallit* (képek), *Talmid Hakam* (utolsó cikk).

MIKOR SZÁLLSZ ISTEN . . .

(R. Méir, Wormsból. XI. század.)

Sóhajjal, gondban
Telik az éltünk —
Betellik rajtunk,
Amitől féltünk:
Gyilkosok futnak
Karddal utánunk —
Gúny, szitok röppen
Amerre járunk, —
Én szegény népem
Kergetik latrok,
Könnyárban fürdik
A föld alattok,
Égre kiált föl
Minden csöpp vérünk:
Mikor szállsz Isten
Bosszura értünk?!

Rablóhadnak
Szidnak .Uram, minket,
Kárhozottnak, átkozottnak
Egész nemzetünket.
Rémülettel kuporogunk
Sötét barlangokban,
Körülöttünk hitveseink
Gyermekeink — holtan.
Törrel döfték,
Karddal vágták,
Drága testük
Meggyalázták —
Ilyen nyomorban
Mit ér az éltünk?!
Mikor szállsz Isten
Bosszura értünk?!

Elleneink
Gonosz bántalommal,

Követ dobnak
Ránk sűrű záporban;
Nyilat vetnek
Mi szegény szivünkre,
Égő csóvát
Arczunkra, fejünkre.
Gödrök telnek
A mi tetemünkkel,
Lakmározna már a hollók
Kiégett szemünkkel.
Ha a völgyben
Mint az árnyak járunk:
Ütéseiktől
Remegünk, félünk, —
Mikor szállsz Isten
Bosszura értünk?!

Jobbról, balról
Reánk leselkednek,
Baltákkal és fűrészekkel
Felénk közelednek.
Ammon és Ámálek
Fondorlatot szőnek,
Edom jár elül
Rémes vezetőnek.
A halál vár reánk,
Hitünk ha nem hagyjuk,
De mi a nevedet
Kincsekért se adjuk.
Vagyonunk préda,
S könnyekkel kérjük:
Mikor szállsz Isten
Bosszura értünk?!

Könnyet sajtol
Vesszők suhogása,

Tövis, túske
 Szivünk szakadása.
 Mért is adod
 Jámboraid
 Zsarnok vas kezébe,
 Hozzád síró gyermekeid
 Oroszlán vermébe?!
 Vizek zúgó áradását
 Mért küldöd reájuk?!
 Panaszoknak zokogása
 Mért égesse szájuk?!
 A porba sujtva
 Tehozzád térünk, —
 Mikor szállsz Isten
 Bosszura értünk?!

Lássad meg Isten
 Nyomoruságunk —
 Halljad meg végre
 A mi sirásunk,

Budapest.

Szánakozz rajtunk,
 Szegény szivünkön —
 Pártfogónk nincsen
 Úgysem e földön.
 Széttöröd lánczunk,
 Vigasztalsz árvát —
 Amikép hajdan:
 Kezünkbe hárfát
 Ujra adsz Isten, —
 Ujra vigadnak
 Akik örülnek
 A te szavadnak.
 Csak a könnyünket
 Kérdezzed, lássad!
 Hervadó dicsőség
 Akkor újra támad —
 Csak a könnyünket
 Kérdezzed! Kérünk!
 Mikor szállsz Isten
 Bosszura értünk?!

DR. KISS ARNOLD.

A TIZ PARANCSOLAT.

Nehéz időket élünk kis fiam,
 Azt is tagadják, ami írva van.
 De ifju lelkedet minek is bán-
 tanám?
 Hogy én búmat beléd is ol-
 tanám?

Ifju vagy még fiam, mire megérsz,
 Ki tudja, oh hogy addig még mit
 élsz.
 De lelkedben erősödjék a hit.
 Egy jobb jövőbe bizni megtanít.

Tanultad már, mi első tudomány?
 Min-épült fel a világalkotmány?
 Kiben hiszesz én édes gyermekem?
 »Isten csak egy — egyetlen
 Isten.«

— Ez így helyes. De mondd csak:
 a nevét
 — Ajkadra hogy ha jő s ki-
 ejttenéd —
 Mit súg szived s mitől óv meg
 eszed?
 — »Isten nevét hiába fel ne vedd.«
 — Igen, ezt jól mondád, mert
 így szólt Ő,
 A nagy hatalmas Isten, a dicső.
 De nagy kegyét hálálni mint
 tudnád?
 — »Lelkemből szentnek tartom
 szombatját.«

Ezen napon pihent és monda:
 »Szent
 Legyen nektek e nap úgy künn
 mint bent.«
 Munka után én is ha pihenek,
 Hozzá emelem hálás lelkemet.